

Venaröd – en liten plätt landsbygd utanför Hörby, mitt i Skåne. En smal väg slingrar sig fram över åkrarna. Några hus och gårdar.

I ett av husen vid vägen bor Maria Lindberg, 40, med sin man Tomas och sonen Edvin. Här har hon hittat lugnet och det hem som hon under många år sökte.

TEXT: ULRIKA NILSSON FOTO: KRISTER HANSSON

Skildrar livet på liten ort

Maria Lindberg har hittat hem i Venaröd

PÅ SIN BILDBLOGG skildrar Maria Lindberg det stilla lunket i Venaröd och dess närmaste omgivningar. Det är bilder på det vanliga och det lite udda och Maria låter fotografierna tala för sig själva. Endast en kort mening beskriver vem det är på bilden eller var den är tagen.

För fem år sedan bytte Maria och hennes man Tomas Ekström det pulserande stadslivet vid Möllevångstorget i Malmö mot tystnaden och stillheten härute.

– Det var ett stort steg. Ingen av oss kommer från landet och vi fick höra en del skeptiska kommentarer, berättar Maria och ser ut över ängarna.

Hon har dukat upp fika i trädgården och håller upp kaffe bryggt på nymalda bönor.

Maria förklarar att hon känner ett stort lugn när hon kommer hem. Tystnaden och utsikten över åkrarna får pulsen att sjunka.

På vardagarna pendlar hon till Lund, där hon arbetar som lärare på Östervångsskolan, specialskola för döva och hörselskadede.

– Jag uppskattar både tempot i stan och stillheten på landet, säger hon.

Arbetar tillsammans

Lugnet får kreativiteten att flöda. I en nyrenoverad del av huset har makarna inrättat ett luftigt arbetsrum. Tomas är poet och arbetar även som formgivare. Maria skriver också dikter, men hennes största

intresse är fotografering. Paret samarbetar en hel del i olika projekt, till exempel i boken ”Malmö är en dröm”, som kom i vintras. I den har Maria tagit bilderna till Tomas dikter.

– Vi träffades på en poesiuppläsning. Jag visste direkt att han var mannen som jag ville leva mitt liv med, minns hon och skrattar.

Inget konstigt

– Med Tomas är det aldrig några problem att jag inte hör. Han har aldrig sagt något negativt eller nedsättande och visar hänsyn på ett naturligt sätt.

Sonen Edvin, 3,5, tycker inte heller det är något konstigt med mammas hörappa-

”Jag var livrädd inför beslutet att börja använda hörapparaterna hela tiden.”

Tankar kraft. I den fridfulla trädgården hämtar Maria Lindberg ny energi och inspiration.

rater. Han har också lärt sig några tecken. – Hans första ord var ”mat” på teckenspråk, berättar Maria.

Hon tror att teckenspråksträningen kan vara bra för talutvecklingen även för hörande barn.

Stark antibiotika

Maria har piffat upp sina hörapparater med färgglad tejp för att dölja det ”tråkiga beiga” och i insatserna glittrar små pärlor.

Håret är uppsatt i tuffa knutar. Hon utstrålar energi och glädje som smittar av sig, men har inte alltid varit sig så glad och sprudlande. Under många år kände hon sig vilsen och ensam. Hon sökte en identi-

tet och ett sammanhang och kände ingen annan som hörde dåligt.

Hörselskadan är medfödd och man tror att den beror på att hon föddes två månader för tidigt.

– Jag var väldigt svag och fick starka mediciner mot bland annat lunginflammation och gulsot. Det kan ha varit en kraftig antibiotikakur som slog ut hörseln, förklarar hon.

Vid 25-års ålder fick hon dessutom Menières sjukdom och har haft några anfall sedan dess. Hög belastning och stress kan utlösa anfall, konstaterar hon.

– Om det börjar tjuta i öronen vet jag att det är dags att dra ner på tempot.

Sina första hörapparater, som hon fick i

slutet av 70-talet, hade hon svårt att förlika sig med.

– Jag hade behövt en förebild, helst en lite äldre tjej. Om jag bara hade träffat en enda person som hade samma problem så tror jag att det hade hjälpt mig mycket. Hörselkonsulenten som jag hade kontakt med hörde ju inte dåligt själv.

Skulle inte synas

Maria gick i en vanlig skola i Hofterup, ett samhälle söder om Landskrona. Hon hade inga särskilda hjälpmedel och hörapparaterna använde hon periodvis inte alls.

– På den tiden ansåg man att det var bäst om hörapparaterna inte syntes. Målet var att inte sticka ut på något vis. Det var det

forts. —————

Lantisar. Maria och Tomas är de glada för att sonen Edvin får växa upp på landet.

rådet mina föräldrar fick av läkaren.

Maria Lindberg tystnar och ser både ledsen och arg ut.

– Barn gör allt för att passa in. De kan anstränga sig tills de går sönder.

Hennes berättelse från skolåren stämmer överens med det som så många barn-domshörselskadade upplevt.

– Jag fick kämpa hårt för att hänga med, var en riktig plugghäst. På kvällarna satt jag och läste ikapp det jag inte hört på lektionerna. Det gjorde att jag missade mycket socialt och jag kände mig ofta ensam. Men jag bet ihop och kämpade på. Hela

tiden kände jag att jag saknade något här inne, säger hon och pekar mot hjärtat. Jag försökte vara någon annan än den jag var.

Redan i grundskolan kom hon på att hon ville bli lärare. ”Inget bra yrke om man är hörselskadad”, fick hon då till svar.

I stället blev det vårdlinjen i Lund.

”Inte så enkelt”

– Jag hade en väldigt jobbig period då med hörseln och kom fram till att jag måste ta ett beslut. Jag frågade mig själv Vad är det värsta som kan hända? Vad behöver jag för att må bra inombords? Svaret blev att jag

ville ha mina hörapparater. Det kanske verkar konstigt, men jag var livrädd inför beslutet att börja använda hörapparaterna hela tiden och göra dem till en del av mig. Det är inte alls så enkelt som en del säger.

Blev en vändning

Efter gymnasiet reste Maria till London för olika ströjobb. Kanske var det sökandet efter en identitet och en gemenskap som drog.

Med på resan hade hon en ärvd kamera och intresset för fotografering föddes.

När hon kom tillbaka till Sverige igen

MARIA LINDBERG

Smeknamn: Mia-Maria.

Ålder: 40.

Bor: I Venaröd, sydost om Hörby.

Sysselsättning: Grundskollärare på Östervångsskolan, specialskola för hörselskadade och döva i Lund.

Familj: Gift med Tomas Ekström, sonen Edvin, 3,5, föräldrar och bror.

Intressen: Fotografera, poesi, blogga, resa.

Övrigt: Ägnar sig åt meditation, yoga, budo-kampspor (vurmar för svärdsporter) och jogging. Intresset för idrott tackar hon sin idrottslärare i gymnasiet, förre detta MFF-spelaren och assisterande förbundskaptenen Roland Andersson, för.

bosatte hon sig i Malmö och började göra uppdrag för kulturtidskrifter och förlag.

Den Oscarsbelönade filmen ”Bortom alla ord” med döva Marlee Matlin i huvudrollen gjorde ett starkt intryck på Maria, som själv inte kunde teckenspråk.

– Det var en tjej som var tuff och framåt. Och hon var teckenspråkig! Jag bestämde mig för att vända det svagaste jag hade till det bästa.

Hon sökte till den första årskursen på teckenspråklinjen på Önnestads folkhögskola och kom in. Två år senare hade hon fått en helt annan syn på sitt funktionshinder och på teckenspråkets betydelse för kommunikation.

Tog examen

Med teckenspråk i sitt cv fick hon jobb som lärarassistent på Silviaskolan i Hässleholm.

– Jag stortrivdes från första stund. Det var underbart att möta barn som var trygga i sig själva och se föräldrarnas engagemang.

Den gamla lärardrömmen vaknade på nytt till liv. Hon sökte och kom in på lärarhögskolan i Malmö och efter 4,5 års studier – inklusive ett halvår som utbytesstudent i Madrid – tog hon examen som grundskollärare i so, historia, religion och teckenspråk.

Sedan januari jobbar hon på Östervångsskolan i Lund.

Det är en tvåspråkig miljö och Maria

Stark och glad. Maria Lindberg säger att hon nu är stark och vågar ställa krav på delaktighet. Hon vill gärna förmedla den styrkan till sina elever.

skulle önska att alla hörselskadade och föräldrar med hörselskadade barn förstod hur viktigt det är med både teckenspråk och talad svenska.

”Viktigt träffa andra”

– Även elever som går integrerat har behov av teckenspråk och att träffa någon som ”är som en själv.” Av 900 hörselskadade elever i Skåne är det endast 150 som går på specialskola.

– Det är svårt att vara liten och känna att man aldrig riktigt passar in. Därför är det

viktigt att träffa andra som har nedsatt hörsel. Om det så bara är en enda person som uppmuntrar en så kan det förändra hela barndomen.

Maria tycker att attityderna till hörselskadade ändrats mycket sedan hon själv gick i skolan.

– Det finns en annan öppenhet i dag. Hörselskadade och döva är tuffare och ställer krav på tillgänglighet. Föräldrarna är också mycket kunnigare. Det är viktigt att kunna säga ”Jag är förälder till ett barn med funktionsnedsättning.” ●

FOTO: MARIA LINDBERG

Till vänster: Eva Ström i grannbyn Turingbatt. **Ovan:** Kylskåp på soptipp. **Till höger:** Bokomslag till makens senaste diktsamling.

Se mer på: www.marialindberg.se, www.venarodsbloggen.worldpress.com

MARIA LINDBERG FOTOGRAFERAR gärna människor. Många av hennes porträtt andas vemod eller utanförskap.

Hon försöker också få ting att kännas mänskliga. Bland annat har hon haft en utställning med foton på kylskåp som ska skildra ensamheten och kylan i samhället.

Här till vänster kan ni se några exempel på Marias bilder. Hon tar ofta en tur runt bygden med cykeln i jakt efter fotoobjekt och uppslag. Ibland kan det bli flera mil långa rundor med kameran i ständig beredskap. Hon söker en känsla och gärna något som överraskar.

– Bilderna visar ofta den ensamhet och utsatthet som jag kände som ung, men också längtan efter att komma hem.